

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 22. 4. 2024 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Olgy Smrčkové a soudců JUDr. Jiřího Trnky a Mgr. Ondřeje Vítů v trestní věci obžalovaného [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], vedené pro přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 2024, č.j. 5 T 100/2023-806,

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 1. 2024, č.j. 5 T 100/2023-806 bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], realitní makléř, trvale bytem [REDAKCE], k doručování do datové schránky ID: [REDAKCE],

je viněn, že

jako jednatel společnosti [REDAKCE] (v období od 30. 07. 2013 do 01. 10. 2019 [REDAKCE]), IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], v pozici dlužníka, s úmyslem získat pro sebe neoprávněný finanční prospěch ve formě finančního úvěru, vědom si nepříznivé finanční situace společnosti, jakožto i neubrazených předchozích závazků společnosti, tedy s vědomím, že nebude moci svým závazkům dostát, pod záminkou financování potřeb svého podniku,

dne 31. 01. 2013 v Českých Budějovicích, [REDAKCE], v Restauraci a penzionu [REDAKCE], uzavřel s [REDAKCE], nar. [REDAKCE], jako věřitelem, "Smlouvu o úvěru" ve výši 500 000 Kč se splatností cca půl roku, na základě které odeslal [REDAKCE] ze svého bankovního účtu číslo [REDAKCE], vedeného u České spořitelny, a.s. na bankovní účet číslo [REDAKCE], vedený u Raiffeisenbank a.s., jehož jediným majitelem a disponentem byl [REDAKCE], dne 31. 01. 2013, částku ve výši 200 000 Kč, dne 01. 02. 2013 částku ve výši 200 000 Kč a dne 04. 02. 2013 částku ve výši 100 000 Kč,

dne 22. 04. 2013 v Českých Budějovicích, [REDAKCE], v Restauraci a penzionu [REDAKCE] uzavřel s [REDAKCE], nar. [REDAKCE], jako věřitelem, "Smlouvu o úvěru" ve výši 100 000 Kč se splatností cca půl roku, na základě které [REDAKCE] odeslal dne 22. 04. 2013 ze svého bankovního účtu číslo [REDAKCE], vedeného u České spořitelny, a.s. na bankovní účet číslo [REDAKCE], vedený u Raiffeisenbank a.s., jehož zakladatelkou a disponentkou byla [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a druhým disponentem byl [REDAKCE], částku ve výši 100 000 Kč,

přičemž [REDAKCE] tyto finanční prostředky na financování potřeb společnosti [REDAKCE] nepoužil a nezavedl je do účetnictví společnosti, dne 04. 02. 2013 z účtu číslo [REDAKCE] převedl vylákanou částku 232 000 Kč na protiúčet [REDAKCE], vedený u Komerční banky a.s., jehož majitelem je [REDAKCE], nar. [REDAKCE], a provedl hotovostní výběr ve výši 236 000 Kč v Karlových Varech, dne 21. 03. 2013 převedl částku 150 000 Kč na protiúčet číslo [REDAKCE], dále dne 24. 04. 2013 z účtu číslo [REDAKCE] převedl vylákanou částku 100 000 Kč na protiúčet číslo [REDAKCE],

následně v přesně nezjištěné době okolo splatnosti prvního úvěru informoval [REDAKCE] o finančních problémech a nemožnosti včasné úhrady úvěru, kdy jej požádal o prodloužení splatnosti obou úvěrů a nabídl mu záruku ve formě zástavy akcií, s čímž [REDAKCE] souhlasil, na základě čehož došlo na stejném místě k fyzické likvidaci obou úvěrových smluv, které nabradil novými,

Shodu s prvopisem potvrzuje Květa Zdrhová

a to "Smlouvou o úvěru a smlouvou o zřízení zástavního práva" datovanou ke dni 31. 01. 2013 na částku ve výši 500 000 Kč se splatností ke dni 31. 01. 2015, kdy pohledávku zajistil zástavním právem k 8 kusům kmenových akcií společnosti [redacted] IČO [redacted] se sídlem [redacted], v hodnotě jedné akcie 50 000 Kč, série: A, emise 24. 11. 2011, označených čísly [redacted] až [redacted], znející na jméno [redacted], emitovaných jako nekótované cenné papíry v listinné podobě,

a "Smlouvou o úvěru a smlouvou o zřízení zástavního práva", datovanou ke dni 22. 04. 2013 na částku ve výši 100 000 Kč se splatností ke dni 22. 10. 2013, kdy pohledávku zajistil zástavním právem ke 3 kusům kmenových akcií společnosti [redacted], IČO [redacted], v hodnotě jedné akcie 50 000 Kč, série: A, emise 24. 11. 2011, označených čísly [redacted] až [redacted], znející na jméno [redacted], emitovaných jako nekótované cenné papíry v listinné podobě,

přičemž předmětné akcie již dne 28. 02. 2013 zastavil věřiteli společnosti [redacted] IČO [redacted], se sídlem [redacted], za dlužníka společnost [redacted], tudíž s nimi nemohl disponovat a [redacted] předal jejich duplikáty,

dne 22. 10. 2013 v Českých Budějovicích došlo na základě žádosti [redacted] ke sepsání "Dodatku ke smlouvě" ze dne 22. 4. 2013 na základě, kterého byla doba splatnosti druhého úvěru prodloužena do 22. 03. 2014, úvěru v době splatnosti ani do současné doby neuhradil, čímž způsobil poškozenému [redacted], nar. [redacted], škodu ve výši nejméně 600 000 Kč,

tedy

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchal

přechýl podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 206 odst. 3, § 43 odst. 2 tr. zákoníku za tento přechýl a sbíhající se přechýl zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku, pro který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Svitavách ze dne 09. 09. 2022, č.j. [redacted], jenž nabyl právní moci dnem 01. 02. 2023 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 01. 02. 2023, č.j. [redacted], ke **souhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) roků.**

Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **přiměřená povinnost**, aby během zkušební doby podmíněného odsouzení podle svých sil nabradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku **se ruší** výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Svitavách ze dne 09. 09. 2022, č.j. [redacted], jenž nabyl právní moci dnem 01. 02. 2023 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 01. 02. 2023, č.j. [redacted], jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, ke níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. za použití § 3079 odst. 1 obč. zákoníku a § 135 odst. 2, § 194 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., občodního zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, se obžalovanému ukládá, aby poškozenému [redacted] bytem [redacted] nabradil škodu ve výši **600 000 Kč** (šest set tisíc korun českých).

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. se poškozený [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted] se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

- Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [redacted], a to proti všem jeho výrokům. Prostřednictvím svého obhájce namítl, že obě úvěrové smlouvy na jejichž základě poškozený zaslal bezhotovostní převody ze svého účtu, zněly právě na jméno společnosti [redacted]. Okresní soud pomínul dobu, kdy byly tyto smlouvy sepsány. Poškozený sám uvedl, že k tomu došlo až několik měsíců poté, co byly finanční prostředky fakticky poskytnuty. Je představitelná situace, kdy si společník nebo akcionář půjčuje finanční prostředky

od investora za příslušný úrok, aby tyto prostředky použil do podnikání společnosti, v níž má účast. Takový investor se zajímá o hospodářskou situaci společnosti, neboť v případě dobrého hospodaření společnosti lze vytvořit zisk, z něhož může následně společník splatit investorovi půjčku. Poukázal na listiny, kterými poškozený zadával jednotlivé platby a které zní „[redacted]“, přičemž následující zadání plateb se textově liší pouze v pořadovém čísle jednotlivých zápůjček. Neztotožňuje se s hodnocením nalézacího soudu, že tyto listiny nelze interpretovat jako doklad o poskytnutí půjčky obžalovanému jako fyzické osobě. Jejich obsah je naprosto zřejmý a obhajoba přitom netvrdí, že by z toho, jak poškozený nazval své platby, měl vyplývat jednoznačný závěr o tom, že dlužníkem z půjček byl obžalovaný jako fyzická osoba. Rozhodně z těchto listin však vyplývá velmi výrazná pochybnost o tom, že dlužníkem je právě osoba právnická. Navíc v dodatku ke smlouvě ze dne 22. 4. 2013, v němž je sice obžalovaný označen jako zástavce, ovšem je zcela zřejmé jeho postavení dlužníka, figuruje jako dlužník obžalovaný jako fyzická osoba, nikoli společnost [redacted]. Je nutno též věnovat pozornost tomu, kdo byl majitelem a disponentem účtů, na které byly prostředky peněžní poukázány. Těžko věřit poškozenému, že si nevšiml ve výpisech ze svého účtu, kdo byl adresátem poskytnutých půjček. V rozsudku soud I. stupně naopak dovozuje z vlastnictví účtů podvodný úmysl obžalovaného, který si měl finanční prostředky zaslané poškozeným a určené pro právnickou osobu nechat zaslat na účty fyzických osob (jeho a manželky). Průměrně inteligentnímu člověku je zřejmé, že je něco v nepořádku, pokud prostředky putují na účty někoho jiného. Poškozený ani nepřihlásil svou pohledávku do insolvenčního řízení, pokud byla dlužníkem společnost [redacted]. Z dokazování ani nevyplývala nedobrá finanční situace osoby obžalovaného, k níž dokazování nakonec nesměřovalo. Důkazy provedené u hlavního líčení vypovídají převážně o jeho majetkové situaci v době několik let po poskytnutí půjčky. Nepřesnosti ve výpovědi poškozeného je možno přisoudit jeho věku a časovému odstupu více než deseti let od celé události. Nelze však přehlédnout, že poškozený si nebyl jist, komu přesně půjčoval, byť následně byl konfrontací s listinnými důkazy soudem naveden na závěr o dlužnictví společnosti [redacted]. Navrhl, aby u veřejného zasedání byl proveden důkaz přehráním zvukového záznamu výslechu [redacted] u hlavního líčení dne 1. 11. 2023, a byly znovu provedeny listinné důkazy na čl. 74 – 78 a 275 – 277 (dodatek ke smlouvě ze dne 22. 3. 2013, příkazy k úhradě poškozené a výpisy z účtu obžalovaného č. [redacted] vedené u Raiffeisenbank, a.s. za období od 4. 5. 2012 do 16. 11. 2022). Stran výroku o náhradě škody souhlasí s nalézacím soudem na tom, že otázku náhrady škody je třeba posuzovat podle právních předpisů účinných před 1. 1. 2014, v dalším však nejsou úvahy nalézacího soudu správné. Namítl, že běh promlčecí doby počal v okamžiku, kdy se zápůjčky měly stát splatnými a nárok poškozeného je tak promlčen. Pokud nalézací soud k promlčení nepřihlédl s odkazem na zásady poctivého obchodního styku, pak by takovému názoru bylo možné přisvědčit, pokud by poškozenému po splatnosti zápůjček bránila v uplatnění pohledávky způsobem, který by znamenal stavění občanskoprávní promlčecí doby, nějaká vážná okolnost. Konečně namítl, že společnost [redacted] prošla konkurzním řízením a podle § 311 insolvenčního zákona došlo k zániku pohledávky poškozeného vůči této společnosti, neboť ta zanikla ke dni 1. 10. 2019 bez právního nástupce.

3. Závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), c) a f) tr. řádu a buď sám ve věci rozhodl tak, že obžalovaného zproští obžaloby, nebo věc vrátí soudu I. stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl.
4. Intervenující státní zástupce ve veřejném zasedání uvedl, že rozsah dokazování před soudem prvního stupně byl dostatečný, zásady hodnocení provedených důkazů byly splněny. Argumentace obhajoby je v podstatě opakováním, resp. prohloubením její argumentace při hlavním líčení. S tou se nalézací soud vypořádal dostatečně v odůvodnění napadeného rozsudku. Obhajoba polemizuje s hodnocením důkazů nalézacího soudu, nicméně skutková zjištění jsou zcela v souladu s obsahem provedených důkazů. Odůvodnění rozsudku je srozumitelné, logické, zcela přesvědčivé. Uložený trest je přiměřený. S výrokem o náhradě škody souhlasí, s odůvodněním tohoto výroku však

bezezbytku souhlasit nemůže. Nesouhlasí se závěrem soudu, že vztah mezi obžalovaným a poškozeným podléhá obchodnímu zákoníku jako tehdejší absolutní obchod. Odpovědnost obžalovaného by neměla být dovozována skrze ručení podle tehdy platného ust. § 194 odst. 6 obchodního zákoníku. Neměla by být uplatňována zásada in dubio pro reo na posuzování skutkového stavu pro účely adhezního řízení, konkrétně okamžiku počátku běhu promlčecí lhůty. Obžalovaný vstupoval do vztahu s poškozeným od počátku s úmyslem vylákat z něj finanční prostředky pro sebe, nikoli pro společnost, za níž vystupoval. Byl přinejmenším srozuměn s tím, že poškozenému peněžní prostředky nevrátí, resp. spíše podle toho, jak se choval posléze, poškozenému peněžní prostředky vrátit nechtěl. I přes formální projev na inkriminovaných listinách, nesměřovala jeho skutečná vůle, jeho úmysl, k uzavření smlouvy o úvěru, z níž by byla zavázána společnost. Obě smlouvy o úvěru jsou neplatné právě z důvodu absence skutečné vůle. První smlouva, kde šlo o plnění ve výši nad 300 000 Kč, je navíc neplatná i z důvodu nedodržení způsobu jednání zapsaného v obchodním rejstříku. K závazku společnosti nedošlo. Inkriminovaným jednáním tedy nezpůsobil obžalovaný škodu společnosti, tedy nepřichází v úvahu jeho ručení. Obžalovaný tedy nemůže ručit podle tehdy platného ustanovení obchodního zákoníku. Vztah mezi obžalovaným a poškozeným je škodní odpovědnostní vztah, podléhající tehdy platnému občanskému zákoníku, tedy zákonu č. 40/1964 Sb. Škoda byla způsobena úmyslným trestným činem, platí tedy desetiletá objektivní promlčecí lhůta podle § 106 odst. 2 obč. zákoníku, ve spojení se subjektivní dvouletou promlčecí lhůtou podle § 106 odst. 1 obč. zákoníku. Promlčecí subjektivní lhůta běží ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Při řešení otázky, kdy počala plynout subjektivní promlčecí lhůta, a zda uplatnění adhezního nároku bylo provedeno ještě před jejím skončením, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1440/2010. Byl to poškozený, kdo podával trestní oznámení, k tomuto okamžiku by měla být posuzována jeho vědomost. Pokud se poškozený se svým nárokem k trestnímu řízení přihlásil v září 2022, tak není jeho nárok promlčený. Závěrem navrhl, aby bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

5. Zmocněnec poškozeného se připojil k argumentaci státního zástupce. Nad to uvedl, že poškozený je vdovec pokročilejšího věku, starobní důchodce, hluboce věřící člověk. Soud prvního stupně správně hodnotil jeho výpověď, určité drobné rozpory v jeho výpovědi by neměly být interpretovány ve prospěch obžalovaného. Na druhé straně vzal soud v úvahu i sofistickovanost trestné činnosti obžalovaného, která je prezentovaná v důkazní rovině například předloženým podnikatelským projektem společnosti ██████████. Pokud byly protiúčty, na které zasilal poškozený peněžní prostředky, vedeny na jména fyzických osob, jde o skutečnost, kterou poškozený nemusel nijak řešit. Soud prvního stupně podrobně vyložil svůj právní názor na promlčení. Jde o méně přehlednou důkazní situaci, která byl ovšem vytvořena v důsledku trestné činnosti obžalovaného a velkému množství jeho simulovaných právních jednání. Při písemné korespondenci poškozeného s obžalovaným docházelo k opakovanému prodlužování splatnosti. Ať už by byla pohledávka posuzována podle ustanovení tehdejšího obchodního zákoníku anebo podle ustanovení tehdejšího občanského zákoníku, promlčena nebyla.
6. *Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přiblíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.*

7. Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení přezkoumal odvolací soud zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, jež tomuto rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytykánych v podaném odvolání. Poté dospěl k následujícím závěrům.
8. Pokud jde o řízení předcházející napadenému rozsudku, okresní soud konal hlavní líčení za přítomnosti obžalovaného dne 1. 11. 2023, obžalovaný se měl o možnost v hlavním líčení vyjádřit k podané obžalobě, hlavní líčení bylo konáno při zachování zákonných lhůt k přípravě. Obžalovaný se vyjádřil ke svým osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům k věci odmítl vypovídat. Následně bylo hlavního líčení odročeno na den 31. 1. 2024, kdy bylo konáno při splnění podmínek § 202 odst. 2 tr. řádu v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE]. Ten se z účasti u hlavního líčení prostřednictvím svého obhájce omluvil a požádal, aby bylo konáno v jeho nepřítomnosti.
9. Okresní soud při hlavním líčení dále provedl v souladu s procesními předpisy veškeré nezbytné důkazy potřebné ke spravedlivému rozhodnutí o podané obžalobě. Vyslechl poškozeného [REDAKCE] (ten se vyjádřil pouze k osobním a majetkovým poměrům, dále využil svého práva a k věci nevypovídal), dále svědky [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] v souladu s ustanovením § 213 odst. 1 tr. řádu provedl listinné důkazy, jejichž přehled je specifikován v napadeném rozsudku v odstavcích 8 – 74, 76 – 81. Kromě toho provedl důkaz obsahem trestního spisu Okresního soudu ve Svitavách, sp.zn. [REDAKCE] a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 z 23. 7. 2015, sp.zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2015, sp.zn. [REDAKCE] a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 5. 2020, č.j. [REDAKCE], kdy bylo rozhodnuto o tom, že se odsouzený ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil. Poté, co státní zástupce, zmocněnec poškozeného, ani obhájce nenavrhovali provedení žádných dalších důkazů, bylo dokazování prohlášeno nalézacím soudem za skončené a byl dán prostor k závěrečným řečem. Po přerušení hlavního líčení byl vyhlášen napadený rozsudek.
10. Odvolací soud doplnil dokazování aktualizovaným rejstříku trestů a výpisem z centrální evidence stíhaných osob, z něž bylo zjištěno, že oproti stavu před nalézacím soudem se situace nezměnila. Z výpisu evidence vězňených osob k datu konání veřejného zasedání zjistil, že obžalovaný není ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody ani zabezpečovací detence. Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2023, č.j. [REDAKCE] zjistil, že dovolání obviněného [REDAKCE] proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 2. 2023, sp.zn. [REDAKCE], jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Svitavách pod sp.zn. [REDAKCE] bylo odmítnuto.
11. Krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že v postupu orgánů činných v trestním řízení nezjistil žádné podstatné vady, které by odůvodňovaly rozhodnutí o zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Obžalovanému [REDAKCE] bylo od počátku trestního stíhání garantováno právo na obhajobu. Obžalovaný si nejprve zvolil dne 1. 3. 2023 na plnou moc obhájce JUDr. Františka Siegla, kdy na ukončení zastupování se dohodl s tímto obhájcem dne 12. 4. 2023. Dne 21. 4. 2023 udělil plnou moc obhájci JUDr. Petru Smejkalovi. Nejedná se o případ nutné obhajoby. Vady v postupu orgánů činných v trestním řízení nebyly zjištěny ani v důkazním řízení, zvláště pokud důkazy opatřené orgány činnými v přípravném řízení trestním a dále i v řízení před soudem I. stupně byly provedeny v průběhu hlavního líčení v souladu se zákonnými zásadami ústnosti a bezprostřednosti, které jsou zakotveny v ustanovení § 2 odst. 11, odst. 12 tr. řádu.
12. Z obsahu trestního spisu odvolací soud zjistil, že hlavní líčení bylo nařízeno poprvé na den 1. 11. 2023, v němž byl vyslechnut obžalovaný [REDAKCE], poškozený [REDAKCE], svědek [REDAKCE] a bylo odročeno za

účelem pokračování v dokazování výsledku svědků a provedení listinných důkazů na den 31. 1. 2024. Tohoto hlavního líčení se obžalovaný osobně nezúčastnil, omluvil se, požádal prostřednictvím svého obhájce o konání hlavního líčení v jeho nepřítomnosti. V tomto hlavním líčení byly provedeny listinné důkazy, jejich specifikace je uvedena na čl. 2, 3, 5, 6 protokolu o hlavním líčení ze dne 31. 1. 2024, byli vyslechnuti svědci [REDAKCE], [REDAKCE] a bylo upuštěno od provedení důkazu výsledkem svědkyně [REDAKCE], když strany neměly žádné další návrhy na doplnění dokazování. Poté bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem.

13. Krajský soud dospěl k závěru, že soud I. stupně si v souladu se zásadou zakotvenou v ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy zjištěný skutkový stav bez důvodných pochybností, vytvořil dokazováním provedeným v průběhu celého hlavního líčení důkazní podklad pro meritorní rozhodnutí o všech skutkových okolnostech v projednávané trestní věci, zejména o tom, zda se stal skutek vymezený v obžalobě, zda nese formální znaky trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku a zda pachatelem takto označeného skutku je obžalovaný.
14. Vzhledem k uplatněným odvolacím námitkám, které zjevně směřují proti hodnotícím úvahám soudu I. stupně a na ně navazujícím skutkovým a právním závěrům, je nutné předně konstatovat, že do hodnotících úvah nalézacího soudu může odvolací soud zasáhnout pouze výjimečně, zejména tehdy, pokud hodnocení důkazu neodpovídá zásadě vymezené v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy zásadě volného hodnocení důkazů. Jinak řečeno, odvolací soud přezkoumává, zda nalézací soud hodnotil důkazy ve shora uvedených mezích v souladu s požadavky trestního řádu, a zda se při hodnocení důkazu nedopustil zjevného faktického omylu, či zda takové hodnocení odpovídá požadavkům právní logiky, tj. zda úvahy o hodnocení provedených důkazů nejsou ve vzájemném rozporu.
15. Žádné takové pochybení krajský soud v postupu soudu I. stupně neshledal. Okresní soud podrobně vyložil, o jaké důkazy opřel ve vztahu k obžalovanému skutkové závěry napadeného rozsudku. Správně na podkladě provedeného dokazování nepochyboval, že skutek vymezený v obžalobě se stal, když k závěru o vině obžalovaného stíhaným skutkem dospěl na základě obsahu provedených důkazů, zejména výpovědi poškozeného – svědka [REDAKCE], která není v rozporu s výpovědí svědka [REDAKCE], jednatele společnosti [REDAKCE] (později [REDAKCE]) v období od 14. 5. 2012 do 28. 6. 2013, když způsob jednání za společnost v období od 6. 6. 2012 do 30. 7. 2013, bylo upraveno tak, že jménem společnosti jednají a společnost zastupují ve všech věcech vždy dva jednatele společně, pouze u právních úkonů, jejichž hodnota nepřesahuje 300 000 Kč jedná každý jednatel samostatně. Dále okresní soud právem postavil své skutkové závěry na zjištění učiněných z písemné zprávy [REDAKCE] a z výpovědi svědkyně [REDAKCE], bývalých účetní společností [REDAKCE] a [REDAKCE], z insolvenčního řízení společnosti [REDAKCE], z výpisu z jednotlivých účtů, obsahu smluv o úvěru se smlouvou o zřízení zástavního práva datovanou ke dni 31. 1. 2013, resp. 22. 4. 2013, a dodatkem ke smlouvě z 22. 4. 2013, z písemných podkladů, které obžalovaný předestíral poškozenému před převedením peněžních částek z účtu poškozeného na účty vedené, ať už na obžalovaného či jeho tehdejší manželku, ze znění inzerátu v českobudějovickém deníku podaným obžalovaným, z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 23. 7. 2015, sp.zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2015, sp.zn. [REDAKCE], z 11 ks listinných akcií emitenta [REDAKCE], série A, emise ze dne 24. 11. 2011, pořadová čísla [REDAKCE] – [REDAKCE], z oznámení o zadání platby ze strany poškozeného s textem „[REDAKCE]“, z obsahu emailové korespondence mezi poškozeným a obžalovaným, z písemné zprávy společnosti [REDAKCE], smlouvy o převodu cenných papírů ze dne 11. 5. 2012 mezi prodávajícím, [REDAKCE], a kupujícím, společností [REDAKCE], z civilních a exekučních řízení, kde obžalovaný vystupoval v pozici žalovaného či dlužníka.
16. Pokud obhajoba požadovala provedení důkazů v podobě přehrání záznamu o výpovědi

poškozeného [redacted] u hlavního líčení, pak odvolací soud nepřikročil k provedení takového důkazu, neboť zjistil v rámci přípravy na veřejné zasedání, že výpověď poškozeného byla zaznamenána věrně. Ostatně ani obžalovaný konstatování, že výpověď poškozeného „zcela neodpovídá jeho výpovědi“ nijak blíže nekonkretizoval. Také navrzení znovu provedení listinných důkazů v podobě dodatku ke smlouvě z 22. 3. 2013, příkazu k úhradě poškozeného a výpisu z účtů založených na č.l. 74–78, 275-277 považuje odvolací za nadbytečný, neboť z protokolu o hlavním líčení je zřejmé, že tyto listinné důkazy byly provedeny a byly také okresním soudem řádně hodnoceny, tak jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku.

17. V žádném případě pak nelze se ztotožnit s námitkou obžalovaného v tom směru, že poškozený si prakticky nebyl jist, komu přesně půjčoval. Jestliže je zřejmé váhání poškozeného a jeho určitá nejistota v právních věcech včetně pojmů s tím spojených, pak naopak se vždy spontánně a bez zřetelného váhání vyjadřoval k podstatným skutečnostem, tedy komu, kdy, kolik peněžních prostředků, jakým způsobem a za jakých okolností předal. Je zapotřebí zdůraznit, že poškozený odpovídal na inzerát v novinách, kde byl prezentován zájem o hledání investorů do projektu se slibem zhodnocení peněžních prostředků s min. rizikem, na základě kterého se pak s obžalovaným sešel. Posílal peníze na účty uvedené ve smlouvách, když neměl důvod pochybovat o tom, že jde o firemní účty, pokud text smluv předkládal obžalovaný. Smlouvu podepisoval obžalovaný před ním a na smlouvě se nacházelo razítko společnosti [redacted]. Poškozený neměl důvod půjčovat osobě obžalovaného jako fyzické osobě, když ho předem vůbec neznal. Naopak se v souladu se zněním inzerátu zajímal o výsledky činnosti společnosti [redacted]. Aktivita v tomto směru by byla v případě, že by se jednalo o poskytnutí finančních prostředků přímo obžalovanému [redacted] jako fyzické osobě, zcela bezpředmětná. V souvislosti s tím obžalovaný poškozeného utvrzoval v představě o dobré kondici společnosti, a to za pomoci různých dalších článků uveřejněných v periodikách, a posléze po poskytnutí finančních prostředků např. i tabulkami, ve kterých vyčísloval výši eventuálních úroků, případně nákupem drahého softwaru, zaplacením programátorů a pod. Nedosti na tom – poškozenému jako zástavu předal bezcenné kopie kmenových akcií společnosti [redacted] znějící n jméno a příjmení obžalovaného, které již předtím v originále převedl společnosti [redacted]. Odvolacímu soudu nezůstala skrytá ani skutečnost, že obžalovaný s poškozeným komunikuje ze svého firemního mailu [redacted]. Teprve až dne 8.10.2014 obžalovaný poškozeného žádá, aby mu psal na „privátní“ mail [redacted] a neinformuje ho nijak o situaci ve společnosti [redacted] (již dne 11.7.2013 nastaly účinky zahájení insolvenčního řízení společnosti [redacted], dne 31.10.2013 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka a účinky prohlášení konkurzu na majetek dlužníka nastaly dne 7.1.2014). Také další námitka obhajoby v tom směru, že okresní soud pomíjí dobu, kdy byly smlouvy sepsány, když sám poškozený uvedl, že k tomu došlo až několik měsíců poté, co byly prostředky fakticky poskytnuty, není podložena výsledky dokazování. Z dokazování zcela zřejmě vyplývá, že finanční prostředky byly fakticky obžalovanému poskytnuty na základě původních smluv o úvěru, které byly z iniciativy obžalovaného nahrazeny pozdějšími smlouvami, které měl soud v písemné podobě k dispozici. Pokud obhajoba namítá formulaci sdělení pro příjemce při zadávání platby ze strany poškozeného, a z této dovozuje jeho úmysl poskytnout půjčku peněžních prostředků obžalovanému jako fyzické osobě, pak je nutné konstatovat, že pojmy „půjčka“ a „úvěr“ jsou prakticky synonyma, která laická, ale i profesionální, veřejnost běžně zaměňuje. Navíc poškozený hradil na účty, které byly ve smlouvách z vůle obžalovaného uvedeny a které prokazatelně nebyly účty společnosti [redacted], ale účty, kterými disponoval ať už jako vlastník či disponent obžalovaný [redacted]. Pokud je poškozenému vytýkáno, že svoji pohledávku nepřihlásil do insolvenčního řízení, pak se poškozený o insolvenčním řízení vůbec nemusel dozvědět, když i při sjednávání, ale i před faktickým poskytnutím finančních prostředků obžalovanému jako laik do obchodního rejstříku nenahlížel.

18. Okresnímu soudu tak není možno činit výtek, pokud na základě shromážděných, a u hlavního líčení provedených důkazů, došel k závěru, že jednáním obžalovaného byly po subjektivní i objektivní stránce naplněny všechny znaky skutkové podstaty žalovaného přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Výše škody zjištěná okresním soudem v šestinásobku spodní hranice škody vyšší ve smyslu ustanovení § 138 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku byla provedenými důkazy beze zbytku prokázána, a závěr o naplnění i znaku kvalifikované skutkové podstaty žalovaného přečinu je tak zcela namístě. Navzdory námitkám obžalovaného není sporu o tom, že to byl on, kdo pod záminkou investice do společnosti, které byl v inkriminovanou dobu jednatelem, vylákal od poškozeného v postupně vyplacených částkách celkovou částku 600 000 Kč, ačkoli v době, kdy si finanční prostředky od poškozeného půjčoval, byl minimálně srozuměn s tím, že je v dohodnutou dobu, ani později, nevrátí.
19. Pokud se týče potrestání obžalovaného, je nutné konstatovat, že okresní soud velmi pečlivě zvažoval veškeré skutečnosti významné pro rozhodnutí o druhu a výměře trestu. Přihlédl k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného, povaze a závažnosti trestného činu, způsobu provedení činu a jeho následku. Hodnotil pohnutku obžalovaného, polehčující a přitěžující okolnosti, a dobu, která od spáchání skutku uplynula. Hodnotil také dosavadní způsob života obžalovaného, když v době, kdy inkriminované jednání spáchal, nebyl ještě soudně trestán. Konečně také přihlédl správně k zjištění, že se nejednalo o ojedinělý exces z jinak řádného života obžalovaného, naopak se jednalo z jeho strany obžalovaného o promyšlené jednání, které trvalo po určitou dobu.
20. Okresní soud správně také shledal souběh nyní projednávané trestné činnosti s trestnou činností, pro kterou byl obžalovaný v minulosti již pravomocně odsouzen, a ukládal proto v souladu s ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku v trestní sazbě ust. § 206 odst. 3 tr. zákoníku trest souhrnný, a to k rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ze dne 9. 9. 2022, č.j. [REDAKCE], ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 1. 2. 2023, č.j. [REDAKCE]. K předchozímu odsouzení Obvodním soudem pro Prahu 1 v souladu s ustanovením § 43 odst. 4 tr. zákoníku přihlížet nelze s ohledem na zahlazení tohoto odsouzení. Obžalovaný se nyní projednávané trestné činnosti dopustil před tím, než byl vyhlášen rozsudek Okresního soudu ve Svitavách jako soudu prvního stupně. Pokud nalézací soud ukládal v trestní sazbě od 1 roku do 5 let trest odnětí svobody ve výši 30 měsíců, tedy o 18 měsíců vyšší, než ukládal Okresní soud ve Svitavách, pak se rozhodně vzhledem k charakteru trestné činnosti a osobě obžalovaného nejedná o trest nepřiměřeně přísný. Trest je ukládán ještě v první polovině zákonného rozpětí. Podmínky pro podmíněný odklad výkonu trestu podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku jsou též splněny. Výměře trestu odnětí svobody pak odpovídá i délka stanovené zkušební doby ve čtyřnásobku spodní hranice ust. § 82 odst. 1 tr. zákoníku, na kterou byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen. Vzhledem k charakteru majetkové trestné činnosti bylo namístě obžalovanému uložit ve smyslu ust. § 82 odst. 3 tr. zákoníku i přiměřenou povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil jako ztěžující podmínku. Konečně nalézací soud správně přistoupil i ke zrušení výroku o trestu z výše specifikovaného rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ve spojení s výše specifikovaným usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, a zároveň obligatorně zrušil i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, jak mu ukládá ust. § 43 odst. 2 tr. zákoníku.
21. Okresní soud nepochybil ani v adhezním výroku, když podle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovaného zavázal povinností poškozenému [REDAKCE] nahradit škodu ve výši 600 000 Kč. Z dokazování zcela jasně vyplývá, že obžalovaný tuto částku žádným způsobem nezaúčtoval do účetnictví společnosti [REDAKCE], později [REDAKCE], použil je nezjištěným způsobem pro svoji potřebu, a je tak namístě obžalovaného zavázat povinností poškozenému ve smyslu ust. § 228 odst. 1 tr. řádu škodu této výše uhradit.
22. Je nutno konstatovat, že věcně je adhezní výrok rozsudku správný, nicméně s odůvodněním tohoto

výroku nalézacím soudem se soud odvolací zcela neztotožňuje.

23. Vzhledem ke shora rozvedenému není pochybností o tom, že obžalovaný spáchanou trestnou činností způsobil na majetku poškozeného škodu ve výši nejméně 600 000 Kč, která dosud nebyla zhojena. Nalézací soud tak rozhodl na podkladě výroku o vině obžalovaného žalovaným přečinem podvodu podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Okresní soud odůvodnil adhezní výrok velmi podrobně, když základem, ze kterého vychází, je právní úvaha o posuzování vzniklé pohledávky podle obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013, když vycházel z ust. § 261 odst. 3 písm. c) tohoto zákona. Odvolací soud jeho názor v tomto směru nesdílí. Odvolací soud zastává názor, byť formálně jsou smlouvy označeny jako smlouvy o úvěru, případně jako smlouvy o zřízení zástavního práva, ve skutečnosti vůle obžalovaného nesměřovala od samého počátku o úvěrování společnosti [REDACTED], ale získání peněžních prostředků pro sebe. Pro účely adhezního řízení je tak pohledávku poškozeného za obžalovaným nutno posuzovat nikoliv podle obchodního zákoníku, ale podle občanského zákoníku, tedy podle zákona č. 40/1964 Sb. v platném znění (*dále též obč. zákoník*), neboť nová právní úprava občanského zákoníku, tedy zákona č. 89/2012 Sb. byla účinná až ode dne 1. 1. 2014.
24. Pokud se týče promlčení nároku poškozeného, který obžalovaný prostřednictvím svého obhájce vznesl u hlavního líčení, je nutno konstatovat, že podle § 100 odst. 1 obč. zákoníku se právo promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101-110). K promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat. Subjektivní promlčecí lhůta se řídí ustanovením § 106 odst. 1 tr. řádu, podle něhož právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Objektivní promlčecí lhůta se řídí ustanovením § 106 odst. 2 obč. zákoníku, podle něhož se nejpozději právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Subjektivní promlčecí lhůta se pak pohybuje v rámci objektivní promlčecí lhůty.
25. Ustanovení § 112 obč. zákoníku pak stanoví běh promlčecí doby. Podle tohoto ustanovení platí, že uplatní-li věřitel v promlčecí době právo u soudu nebo u jiného příslušného orgánu a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí doba neběží od tohoto uplatnění po dobu řízení.
26. Z obsahu trestního spisu vyplývá, že peněžní prostředky poskytl poškozený obžalovanému v roce 2013. Poškozený uplatnil svůj nárok dne 26. 9. 2022, kdy se připojil k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody ve výši 1 600 000 Kč. Desetiletá objektivní promlčecí lhůta tak dosud neuplynula. Pokud se týče subjektivní promlčecí lhůty, má odvolací soud za to, že tuto je namístě počítat od doby, kdy poškozený podal trestní oznámení, když ze spisu plyne, že se tak stalo dne 22. 8. 2022. Vzhledem k ust. § 106 odst. 1 tr. řádu tak i subjektivní promlčecí lhůta ještě neproběhla. K námitce promlčení tak správně nalézací soud nepřihlédl, nicméně jeho odůvodnění takového postupu v rozsudku citovanými ustanoveními obchodního zákoníku č. 513/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013, případně stanovení okamžiku promlčení na základě zásady *in dubio pro reo* a závěry o porušení povinnosti jednatele počínat si s péčí řádného hospodáře, nejsou namístě. Nalézací soud však správně určil i rozsah náhrady škody, kterou omezil na částku 600 000 Kč, tedy celkovou peněžní částku, kterou poškozený prokazatelně zaslal na účty, které byly uvedeny ve smlouvách a s nimiž mohl obžalovaný [REDACTED] disponovat, ať už jako majitel či jako disponent. Správně také poškozeného co do zbytku jím dne 26. 9. 2022 uplatněného a soudem nepřiznaného nároku na náhradu škody, pokud požadoval celkovou částku 1 600 000 Kč, v souladu s ust. § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť případné úroky z půjčené částky nejsou škodou způsobenou trestným činem.
27. Pokud obžalovaný namítá, že počátek běhu promlčecí doby se odvíjí od okamžiku, kdy se zápůjčky měly stát splatnými, pak nic takového ze znění ust. § 106 odst. 1 obč. zákoníku nevyplývá. Pokud obžalovaný namítá, že podle § 311 insolvenčního zákona došlo k zániku pohledávky poškozeného vůči společnosti [REDACTED] ke dni 1. 10. 2019, neboť k tomuto dni společnost zanikla bez

právního zástupce, je jeho námitka ve vztahu k posouzení odpovědnosti obžalovaného podle obč. zákoníku bezpředmětná.

28. Ze všech shora rozvedených důvodů bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné postupem podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Opravný prostředek podaný v elektronické podobě musí být vybaven uznávaným elektronickým podpisem (§ 6 odst. 1 zákona č. 297/2016 Sb.) nebo podání musí být učiněno prostřednictvím datové schránky dle § 8 zákona č. 300/2008 Sb.; bez těchto náležitostí se k podání v elektronické podobě nepřihlíží.

České Budějovice 22. 4. 2024

JUDr. Olga Smrčková, v.r.
předsedkyně senátu